

Sonett - Kapten Kapsejsad

Jag tampas tungt för liv med ungkaptener
som kommer under sund med sund mimik,
själv skälver jagets drag i lagpanik
och fann ej famn i hamnars honsirener.

Har havets vilsna vågor våra vener?
Det blöder blått i skummets skökovik.
Säg, äger inte lysten längtans lik?
Säg, väger inte vågor livets gener?

Här vilar våra vågors barn i haven
att aldrig nås av blåstens vågvirrvarr
och aldrig andas annat land än botten.

För slumpens slutna ringar står jag slaven,
för havets härskarinna föds jag narr.
För klen för djurnaturen klär jag skotten.